

Antidogma - Amerika: az érem másik oldala

2012 március 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Élete során minden negyedik amerikai nő er?szakos szexuális támadás, nemi er?szak vagy nemi er?szak kísérletének áldozatává válik, olvasható az amerikai Betegség-ellen?rzési Központ (CDC) nemrég közzétett jelentésében.

Igencsak beszédes – és politikailag meglehetősen inkorrekt – módon az áldozatok aránya a kevert fajú párok esetében 53,8 százalék (!), a négereknél 43,7 százalék, a spanyol anyanyelvűeknél 37,1 százalék, a fehéreknek 34,6 százalék, az ázsiaiaknál 19,6 százalék. Még ennél is megdöbbentőbb, hogy minden harmadik órában nemi erőszak történik az amerikai hadseregben, és a szexuális támadások 37 százalékát katonák sérelmére követik el.

A „katonai szexuális trauma” (military sexual trauma) elleni tiltakozásul tavaly februárban kollektív panaszt nyújtottak be a Pentagonhoz, azzal vádolva a honvédelmi tárca volt vezetőit, Robert Gates-t és Donald Rumsfeldet, hogy eltértek, figyelmen kívül hagyták, sőt hallgatólagosan bátorították ezt a gyakorlatot. 2010-ben 3158 nemi erőszakra szerzett tudomást a katonai vezetés, és csak az elkövetők 8 százaléka ellen indult eljárás.

Ahogy a CDC egy másik jelentéséből kiderült, az Egyesült Államokban 400 százalékkal nőtt az antidepresszánsok fogyasztása az utóbbi 20 évben, és minden hatodik amerikai 12 éves korától rendszeresen gyógyszert szed valós vagy képzelt kedélybetegségeire. Az antidepresszánsok a harmadik leggyakrabban felírt gyógyszer az amerikaiak számára, a 18-44 éves korosztályban pedig az első.

Még aggasztóbb, hogy a súlyos depressziósok kétharmadát egyáltalán nem kezelik, miközben az antidepresszánsokkal élők több mint 8 százaléka valójában szimuláns.

308 millió dollár (kb. 70 milliárd forint!) egyetlen személy meggyilkolására: ennyibe kerül Kaliforniában a halálbüntetés. A legnagyobb (és éppen a csúszán lévő) amerikai szövetségi államban 32 év alatt 13 igazságügyi kivégzést (halálbüntetés) hajtottak végre, ami az országos átlaghoz képest eléggé gyönges teljesítmény. Az USA-ban 2010-ben 46 áldozata volt az előre megfontolt szándékkal elkövetett állami kivégzéseknek abban a 34 szövetségi államban, ahol még gyakorolják ezt a „civilizációs vívmányt”. Évente 46, vagyis majdnem hetente egy – igencsak tisztes eredmény, a rendszer teljesítőképessége azonban távolról sem tökéletes: momentán 3200 halálra ítélt várakozik ítélete végrehajtására, vagyis inkább igyekszik azt mindenképpen megakadályozni, jelentősen megnövelve a költségeket. Kalifornia esetében ez az összeg 1978 óta 4 milliárd dollárra rúg, vagyis évente 184 millió és kivégzett személyenként 308 millió, amint az a Loyola of Los Angeles Law Review c. tekintélyes jogi szaklap tanulmányából kiderül. Egy igazságügyi kivégzés átlagosan hússzor került többbe, mint bármely más jogi procedúra. Az költségek elszabadulását nem maga a kivégzés, hanem a „halálsor” okozza. 25 évnyi várakozás egyáltalán nem számít rendkívülinek, és ez idő alatt az állam állja a költségek nagy részét.

A Gallup egyik legutóbbi felmérése szerint azonban a halálbüntetést pártoló 64 százalékos amerikai többség fűtül

a gazdasági érvekre. Szerintük ugyanis kerül, amibe kerül, ölni kell – akárcsak a kedvenc filmjeikben.

A mértéktelenség országában minden csak „szuperprodukció” és „megabüdzsé”, akár filmforgatásról, akár háborúskodásról van szó. Az imperialista ambíció kielégítésének ára van, és az amerikai hadi kiadások számlája igencsak borsos.

Steve Anderson nyugalmazott tábornok „indiszkreciója” folytán nemrég kiderült, hogy az Irakba küldött amerikai inváziós erők sátrainak a klimatizálása többbe került, mint a NASA működése (nem csoda, hogy a kínaiak lassanként már az űrkutatás terén is felülmúlják az amerikaiakat). Hogy az elpuhult amerikai GI Joe-k képesek legyenek elviselni az iraki és afganisztáni éghajlati viszonyokat, erre évente 20 milliárd dollárt költ a Pentagon, ami egymilliárddal több, mint az amerikai űrkutatási központ éves költségvetése.

1992 és 2003 között az USA felnőtt népessége 23 millió fível szaporodott, miközben a felnőtt korú analfabéták száma 3,6 millióval nőtt. Gyakorlatilag olyanokról van szó, akiknek még egy tankolási számla kibetűzése is nehézséget okoz. Több tízmillió amerikai igazából nem képes összefüggő bekezdéseket vagy mondatokat értelmezni.

Az írástudatlanság felszámolásáért küzd? ProLiteracy vezet?je, David Harvey szerint a helyzet romlása mindenekel?tt a (harmadik világbeli) bevándorlásra, a lakosság bizonyos részének tanulási alkalmatlanságára (!) és a középiskolai oktatásból való kimaradásra vezethet? vissza.

A világ leggazdagabb országában ugyanakkor egyre növekszik az alultáplált gyerekek száma. Massachusettsben, az egyik legfejlettebb és legkulturáltabb szövetségi államban például 2007 és 2010 között 18-ról 28 százalékra nőtt azon családok aránya, amelyek képtelenek jóllakolni a gyerekeiket. Ezzel együtt az állami ételjegyre szoruló családok száma ugyanebben az időszakban csaknem a duplájára nőtt, és nyilván még többen lennének, ha az igényjogosultakat nem riasztaná el az eljárás bonyolultsága.

New Yorkban még az országos átlagnál is gyorsabban növekedett a szegénység. Hivatalos adatok szerint immáron a Nagy Alma (Big Apple) minden ötödik lakója (több mint 1,6 millió ember) él a szegénységi küszöb alatt,

miközben országos szinten ugyanez az arány 15,1 százalék.

Mi az oka, hogy az amerikai Kongresszus tagjai ennyire negligálják az amerikai nép érdekeit? Vajon miért hallgatnak az amerikai politikusok az AIPAC nevű cionista lobbival szövetségben kizárólag Izrael szekerét toló Wall Street-i polipok ügyködéséről? Elég hihetetlen, de tudni kell, hogy az AIPAC amerikai politikusok utazásait finanszírozza. Példának okáért csupán tavaly augusztusban a Kongresszus tagjainak mintegy ötöde egy olyan országot látogatott meg, amelynek kisebb a lakossága, mint New Yorké. Az utóbbi években az amerikai politikusok által külföldön tett utazások 10 százalékának a szentföldi latorállam volt a célállomása, pedig a világon több mint 200 ország létezik.

Ez mindenképpen elgondolkodtató, különösen az Irán ellen tervezett háború kontextusában...

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló